

CO MY VÍME

Film *What The Bleep Do We Know* jsem viděl v dubnu a tuze mne zaujal. Začíná slovy:

*Na počátku byla Prázdnota
naplněná nekonečnými možnostmi
jednou z nich
jsi Ty...*

Ta uvádějí film nejvýstižněji.

Je to výjimečný film. Ti, kteří stáli za jeho vznikem, věděli hodně a tuší jistě ještě více.

Dávají nahlédnout pro mnohé převratně nově na svět, ve kterém žijeme, ale o němž dosud víme tuze málo. Tak převratně nově, až je velké riziko, že z nepochopení, obav či strachu bude film odmítnut nebo přehlédnut. Na rozdíl od filmu *Matrix I.*, kde je také hodně moudrého, není tento film akční a ani se nesnaží nalákat na napínavý děj, oslovit davy. Možná bude přijat jako další zajímavá a třeba i zábavná záležitost, možná někoho inspiruje k vytvoření počítačové hry a vydělá na tom a hráči pak budou studovat pravidla oné hry. Inu, jak kdo na něj bude nahlížet, to nikdo druhý ovlivnit nemůže...

Tvůrci filmu zvolili za průvodce na cestě poznáním vědce, seriózní byt' mezi vědci výjimečné osobnosti s vizí přesahující jinak velmi strohé hranice vědy, kde nekonformní myšlení znamená trvalé balancování na hranici "geniálního vědce" a "pomateného fantasy". Díky tomu se nepouštějí a možná ani nemohou pouštět k dalšímu a hlubšímu odhalování podstaty nejen našeho bytí, ale bytí a tedy všehomíru obecně.

Nastiňují pro ně dosud nepochopitelné záhady času, přiznávají, že nemají představu o Bohu, pracují s představou našeho světa v našem Vesmíru, který vznikl sice dávno, ale spočetně dávno "velkým třeskem". Ve svých osobních vizích nahlíží možná dále, ale o tom film již nehovoří. Film je úžasný, převratný, odvážný, ale přesto si ještě, řekl bych, vymezuje hranice, za něž nenahlíží, nahlížet nechce nebo nahlížet dosud takto neumí. To není kritika, to je jen konstatování, pocit nadšeného diváka.

Pokud se mohu k filmu připojit, rád bych k němu načrtl něco, co lze považovat za vizi, další podněty, fantastickou představu, relativně seriózní pohled - prostě jak kdo chce. Vycházím zde z myšlenek a slov přejatých od přátel a bytostí, kterých si velmi vážím, svých zkušeností a pohledu na svět, který se odráží v představách světa, s kterými se ztotožňuji.

Vzhledem k tomu, že všichni zmínění čerpají ze stejného zdroje jako i autoři filmu a také já a my, nevkládám do textu žádné citace - bylo by to proti smyslu.

* * *

Základem našeho celého světa (ne planety, ne tohoto vesmíru - ale světa v nejširším pojetí) je informace. "Neviditelná" informační podstata světa. Je to těžko představitelné. Umíme si představit informace uložené na hmotném nosiči, ale toto jsou prostě informace existenčně nesvázané s tím, co označujeme hmotou. Informace, které ale to, co označujeme hmotou, ovlivňují utvářejí, a následně nám i "umožňují" vnímat. Informace nesvázané s prostorem a časem dle naší současné sdílené představy, neboť prostor a čas tak, jak je nyní vnímáme, jsou naší představou a podstata představy dlí v oné informační podstatě světa.

Prostor si uvědomujeme díky pohybu, díky změně. A změnu si uvědomujeme díky zavedené představě času. A čas je nám záhadou, neboť s ním umíme pracovat ve směru od přítomnosti k minulosti (zapisovat děje do časové posloupnosti), ale ve směru k budoucnosti to obdobně moc nefunguje. Ano, můžeme sice odhadovat pravděpodobnost některých budoucích jevů, ale jen velmi omezeně a hlavně jen a pouze na základě zkušeností s ději minulými, s ději, které probíhaly v čase minulém. A jsme zase u času minulého (registrace minulých dějů a jejich "zobecnění")...

Pokusme se - chceme-li - přijmout, třeba jen na chvíli, následující představy. Sérii představ.

Svět (tedy vše, všechny vesmíry, které zde byly a jsou - vše známé a dosud nám neznámé) je zde tak dlouho, že si to ani neumíme představit a máme pro to pouze pojem, že je zde věčně nebo nekonečně dlouho. Ta věta je takto napsána proto, že jsme zvyklí pracovat s pojmem času. Ale pokud připustíme, že čas je jen naše představa, pak onu větu - po vyloučení neexistujícího pojmu času - můžeme napsat prostě a jednoduše: "**svět je zde**".

Když tuto větu budete někomu sdělovat jako svůj velký poznatek, možná se pousměje a řekne jen: "to přece ví každý". Jenomže každý neví, že za touto výše uvedenou větou je podstatná nevyslovená informace, že čas reálně není - prostě není. Svět je. Ale již ne, že svět byl či že svět bude. SVĚT JE. Z duchovní literatury známe pojmy "JSEM KTERÝ JSEM", "JEST", "BYTÍ". Jsou to pojmy, které nám jsou možná na první pohled zcela jasné a na druhý zcela nejasné, v každém případě to jsou pojmy, v nichž není ani náznak času, ani stopa "časovosti", možná by se dalo říci, že z nich číší "bezčasí".

Ano, tak jest. Bezčasí.

Jak tu podivnou představu uchopit? Zavedme si na chvíli zase zpět pojem času a jeho nekonečného "plynutí" z minulosti k přítomnosti. A vstupme někam do děje - představme si - třeba vznik nějakého vesmíru. Velký třesk a následný vývoj hvězd a planet a života. A představme si, že toto vše trvalo daleko déle, než soudíme ze stáří vesmíru našeho (někdy později si naznačíme více). A představme si, že toto probíhalo samovolně, leč na základě již existujících zákonitostí, pravidel, informací (kde se zde vzaly můžeme intuitivně pochopit za chvíli). A dále si představme, že probíhající vývoj vedl též ke vzniku informací a že tyto informace na základě zpětné vazby na vývoj působily. A ještě si představme či spíše uvědomme, že informace vznikající při tomto vývoji vlastně spolupůsobily k utváření toho, co dnes považujeme za zákony a konstanty a prostými slovy řečeno - postupy, kterými příroda tvoří. Jistě, je to jen tuze zjednodušená představa, ale snad postačí k naznačení a pochopení **principu**.

A nyní si představme, že takto vznikl kdysi jeden z vesmírů a prošel svým životním cyklem rozepnutí a smrštění (nádechem a výdechem) a během té tuze dlouhé doby (zde neplatí stejné časové odhady jako ve vesmíru "našem"), došlo ke vzniku hvězd a planet a života a hlavně řady informací. Hmota se opět smrštila a opět došlo v dalším cyklu ke vzniku dalšího nového vesmíru - ale ony "mimo hmotu stojící" informace zde zůstaly, neovlivněné životním cyklem onoho vesmíru, ale ovlivňující jeho následný životní cyklus. A znovu nádech a výdech - tvorba ve hmotě na podkladě již existujících informací a zpětnovazební působení a nové doplňující informace. A znovu a znovu. V mnoha a mnoha vesmírech po nekonečně dlouhou dobu (stále se držíme představy času).

A asi si dovedeme představit, že za nekonečně dlouhý čas proběhnou všechny možné děje a vše je nakonec též zapsáno v oné informační prapodstatě světů a že vlastně takto vznikne to, co nyní vnímáme jako přírodní zákony, pravidla dějů, prapodivnou a roztodivnou tvorbu přírody, za níž si můžeme představovat TO či TOHO, kterého někdy nazýváme Bohem Stvořitelem, neboť je pojmenováním takto pro nás třeba zdánlivě pochopitelnější, než nekonečně složitý vývoj probíhající v nekonečně dlouhém fiktivním čase. Pro někoho informační prapodstata světa, pro někoho Bůh Stvořitel, pro jiného jiný pojem - ale on či ona žádné jméno neměl (neměla), to přišlo později - s námi.

A možná nás napadne zajímavá myšlenka - že všechny vesmíry vlastně mají obdobný vývoj a obdobnou podstatu. (Mají stejnou informační prapodstatu.)

Hovoříme tady o vývoji, o jeho průběhu a tedy pracujeme vlastně s pojmem času. Ale uvědomme si, že nebylo nikoho, kdo by onen "čas" registroval, kdo by s ním pracoval, pro koho by byl významným. Tak to vnímáme nyní na základě své současné pevně zafixované a celkem i omezené představy našeho sdíleného času. (Ale k tomu se ještě trochu dostaneme.)

A nyní si představme, že v nekonečně vzdálené minulosti se na některé z planet objevila bytost, která byla vlastně naším předchůdcem a která dožrála do okamžiku, kdy vytvořila první myšlenku a vyslala ji do "prostoru". První myšlenka, která byla počátkem toho, co dnes mystici nazývají Vědomím.

A pokud použijeme výše uvedeného pojmu "Bůh Stvořitel", pak můžeme říci, že tato pro nás výjimečná bytost vznikla působením Boha Stvořitele a ona první myšlenka se stala základem toho, co

nyní nazýváme Vědomím či Bohem a tedy můžeme říci, že z Boha Stvořitele povstal Bůh Stvořený, naše Vědomí, prapodstata našeho vědomého bytí, nás bytostí nazývaných "člověk".

Intuitivně cítím, že sem patří slovo "povstal", ne byl vytvořen nebo vydělit se. Bůh Stvořitel i Bůh Stvořený mají stejnou prapodstatu, z čehož plyne, že i my máme totožnou prapodstatu s celým světem známým i dosud nám neznámým (ted' hovořím o člověku a naší planetě Zemi). Slovo "vydělil se" by bylo omylem. To je náš mylný pohled na svět mající analogii v omylu vyděleného ega - viz dále.

A opět si můžeme představit, jak po nekonečně dlouhou dobu byly k prvotní myšlence připojovány myšlenky další, vytvářené bytostmi následnými a dalšími a tak vznikalo "cosí", co zpětnovazebně působilo víc a více na tyto bytosti, naše předchůdce, ale vlastně na nás. Vznikalo **Vědomí**. A protože obsahem a podstatou Vědomí jsou také informace nevázané na to, co považujeme za hmotu, ani ono nebylo ovlivňováno vývojovými cykly vesmírů a tak po nekonečně dlouhou dobu nekonečně mnoho bytostí ve svých nekonečně mnohých životních cyklech přidávaly do společného Vědomí své poznatky i prožitky.

A pokud to dokážeme, můžeme si představit, že za nekonečně dlouhý čas byly do Vědomí vloženy všechny možné poznatky a "myšlenkové formy" našich prožitků a prostě vše, co je naší současnou sdílenou podstatou našeho vědomého bytí.

Možná zní poněkud absurdně, když navazujeme ve svých představách jeden nekonečný dlouhý děj na jiné nekonečně dlouhé děje a při tom ještě na pozadí držíme myšlenku, že onen čas je fiktivní. Je to pokus o sdělení nesdělitelného, o sdělení představy něčeho složitějšího, za čímž je ukryt "působivý" princip, "překrásné" poselství, které není určeno nikomu, které jenom JE. A pokud pracujeme v mysli s fiktivními pojmy nekonečného času či prostoru, uvědomme si, že střed nekonečného prostoru je v každém bodě prostoru a střed nekonečného časového intervalu je v každém bodě tohoto intervalu. Fiktivní střed fiktivního prostoru i času. Ale budeme ještě chvíli pokračovat v načrtnutých představách.

Pokud to dokážeme a jsme ochotni na to přistoupit, můžeme si říci, že nekonečně velké společně sdílené naše Vědomí je podstatou našeho vědomého BYTÍ, jsou v něm všechny "myšlenkové formy" a my se s některými z nich ztotožňujeme a přijímáme je za své a jiné odmítáme a prostě s nimi pracujeme jako s nekonečně velkou stavebnicí a považujeme to za své vědomí. A není zde pro nás vlastně nic jiného, než pouze tyto "myšlenkové formy". Neexistuje pro nás nic jiného. A tím, jak si svobodně vybíráme, s kterou formou se ztotožníme a kterou odmítneme (zjednodušíme), působíme následně skrze své hmotné tělo na hmotný svět kolem a zároveň vše komplexně zpětně působí na nás a vyvolává v nás individuální vědomý prožitek, který je zapisován opět do Vědomí společně s naším "podpisem" a jakýmsi "časovým razítkem". "Náš" zápis, vklad do společného "celku".

Tak a teď jsme u toho.

Ve Vědomí jsou jen "myšlenkové formy". Informace. **Neživé a trvalé** zápisy. Je tam vše a pouze to tam je. Ted' a ted' a ted' (a zatímco píše ona "ted", ručička na hodinách ležících na stole běží, ale tam to je stále a stále a stále - prostě to tam JE). Jednou zapsaná a pro nás trvalá informace. Informace nepodléhající stárnutí a jevům, které známe ze světa hmotného. Ono to jen JE. Informace složené z informací...

A ze všech možných "myšlenkových forem" v každém okamžiku vybíráme. Vybíráme z toho, co JE a tím vzniká to, co může být, ale je to ne jako budoucnost, ale pouze jako možnost toho, že se tak může stát; a když se tak stane, tak to JE a jakmile to je, v ten moment se to pro nás vlastně stává minulostí a minulost je zapsána ve formě prožitku a tedy a opět pouze JE jako neměnný zápis toho, co pro nás jakoby bylo. Ale ono to vše zde stále JE.

Čas se nám někde vytratil, či spíše ukryl. Je totiž jen jednou z "myšlenkových forem". Tak jako prostor.

To, co považujeme za svoji minulost, je vlastně jen trvalý neměnný zápis opatřený jakýmsi "podpisem" a "časovým razítkem". Ten "podpis" se váže k bytosti a ono "časové razítko" se odvíjí od myšlenkové formy naší představy pojmu "čas".

S tím, co je zapsáno, nelze již nic činit. To pouze jenom JE. To nelze vymazat. Zde neplatí představy z našeho světa, kdy lze relativně snadno vymazat - odstranit informaci zapsanou ve hmotě (vymazat záznam v rejstříku trestů nebo třeba vymazat paměť počítače či zničit kompaktní disk). Zápis ve Vědomí je mimo "naši" hmotu, ten prostě je a trvá (a pokud toto sdělení prožíváme vědomě nelibě, bude to též zapsáno ve Vědomí coby náš prožitek).

Čili z hlediska naší minulosti (jak ji vnímáme) je čas pouze jakýmsi "časovým razítkem", pomocí něhož lze případně "synchronizovat" a "zřetězit" související zápisy. Třeba prožitek zvuku praskající větve, prožitek letu a prožitek pádu na zem pod třešní s následným prožitkem nájezu od souseda (jako příklad je uveden prožitek výjimečný, silný, vnímaný v tu chvíli koncentrovaně všemi smysly, plně a vědomě prožitý a proto i pro nás "silně" zapsaný - z lelkování v křesle zvláštní "silný" zápis nevznikne).

Z hlediska budoucnosti je čas pouze jakýmsi "rastrem", do něhož promítáme naše představy volených možností, které se s jistou pravděpodobností mohou stát a pomocí něhož lze "synchronizovat" související předpokládané děje (třeba představa času 10:00 sdíleného v létě v Praze a představa koně na Václavském náměstí s představou Marušky, která má o vzájemném setkání představu podobnou, ale lišící se mylně o den a tudíž já ještě nevím, že tam budu čekat zbytečně, neboť Maruška nepijde - ale díky tomu tam mohu třeba potkat Táňu, kterou ještě neznám; nebo Františka).

Takže čas je jen naší hezkou nebo nehezkou představou a ona představa pouze jenom JE. Informace mezi informacemi.

Budoucnost tedy vlastně není, budoucnost je pouze nekonečná řada možností, z kterých v přítomném čase volíme a následky svých voleb žijeme (tzv. "karmický zákon"), o čemž je činěn zápis ve formě našich prožitků, což vnímáme jako minulost. Tento náš zápis je neměnný, trvalý.

Minulost je svědectvím o našich volbách a následných prožitcích, studnice zkušeností. Svědectví o tom, že jsme nyní tam, kde jsme a že jsme se do současného stavu dostali nekonečnou sérií vlastních voleb z nekonečné řady možností. To, zda volíme z nekonečné řady možností nebo si některé možnosti vyřadíme (třeba svým stupněm duchovní zralosti, nebo některými "tabu", které si zavádíme díky přijímaným předsudkům, nebo stereotypní volbou, kdy činíme stále stejná fádňá rozhodnutí a činíme je tak dlouho, dokud nepochopíme, že jsou i jiné varianty, neboť pestrost možností je úžasná).

Mimo to působíme svojí činností svého hmotného těla na hmotný svět a našimi činy (na jejichž pozadí je vždy myšlenka) jej přetváříme a tato činnost na nás též zpětnovazebně působí a vnímáme ji skrze své smysly prostřednictvím Vědomí (zde je onen princip tzv. "posledního pozorovatele").

Vědomí je "jen" nekonečně velký komplex informací. Společně sdílených informací. Informací, které jsou pro nás naší podstatou. Říkáme, že vnímáme svět skrze své vědomí, ale my ho vnímáme skrze naše Vědomí a ve své podstatě jsme tím VĚDOMÍM.

Ty informace jsou společně sdílené, ale my máme pocit, že jsou jen naše, že patří pouze nám, neboť k jejich "získání" jsme museli vynaložit energii. I to je myšlenková forma, uložená ve Vědomí. Myšlenková forma, která patří mezi ty, pro něž máme souhrnný název "ego". Myšlenková forma, která nám zabraňuje v širokém čistém sdíleném přístupu k informacím ve Vědomí uloženým. Myšlenková forma v "našem současném světě" nejrozšířenější a tak pevně zafixovaná, že ji považujeme za samozřejmost a hovoří-li o ní někdo, často ani netušíme, o čem hovoří. Nanejvýš jsme někdy schopni připustit, že "ego" je něco, co se týká někoho druhého. Myšlenková forma, která vlastně stojí na pozadí události, kterou Bible označuje "prvotním hříchem a vyhnáním z Ráje" a jiné nauky "ukončením doby Zlatého věku". Myšlenková forma, s níž se po vynaložení nemalé energie můžeme opět začít neztotožňovat, od níž se můžeme odpoutat a tak se "vracet" do Vědomí, v němž ale vlastně stále "jsme". Jsme, ale vnímáme ho omezeně. Vytváříme si v něm fiktivní hranice, ploty, stěny - prostě omezení přístupů. Zakrýváme si jeho nekonečnost závojem "nevědomí". A i onen "závoj" je jen myšlenkovou formou.

Napadne nás možná: "když je to jen myšlenková forma, tak proč ten závoj jen neodstraníme?"

Není to tak lehké. Tak třeba každá naše závislost (a že jich je a že jich máme) je "jen" myšlenková forma, která nás vlastně znesvobodňuje, tak proč ji neodstraníme? Představme si nějakou svoji a zamysleme se nad naším "bojem" s ní. Hm, ano. Není to lehké. A musí se vynaložit mnoho energie,

za níž musí být velká touha ruku v ruce s rozhodnutím. Velká nasměrovaná touha! A zde je třeba připomenout něco samozřejmého, ale důležitého - že velká touha může být ještě větší a ještě větší touha může být ještě větší a ta ještě větší ... a když toto stran touhy patřičně a aktivně pochopíme a také poznáme ony závislosti (a že mnohdy mají úkryty rafinované), pak to jistě půjde...

Žijeme a tvoříme ve hmotném světě, ale naše podstata je mimo hmotu, ve Vědomí a podstata hmoty i Vědomí je v oné dosud vědou neodhalené informační prapodstatě nebo slovy jinými "nejjemnější energii" (nebo jak to pak věda někdy pojmenuje).

Žijeme a tvoříme ve hmotném světě a svou tvorbou na hmotu působíme a měníme její podobu (ze stromu vytvoříme sochu) nebo ji přeměňujeme v energii (dřevěnou sochu proměníme v polínka pro krb), ale hlavně ji přetváříme v informaci, v zápis ve Vědomí (prožitek z díla, ze sochy, z tepla krbu). Jinými slovy, transformujeme hmotu skrze sebe ve Vědomí, v Boha. Jsme jeho spolutvůrci i jsme jím současně. To je ta podivná "černá hmota či energie", kterou astrofyzika tuší, odhaluje svými výpočty, ale neumí dosud dokázat, odhalit, pochopit. A že jí je! Ale to je již jiné téma...

A možná nás napadne, otázka: "a jaký to celé má smysl"? Na to lze odpovědět jen: "smysl je v tom, že to je". Pokud řekneme: "aha", debata končí (pochopením podstaty světa nebo pochopením podstaty odpovědi). Pokud upřesníme: "smysl, jako že k čemu to je dobré", pak nezbyvá než se znovu vrátit k výkladu jedné z pro nás nyní stěžejní "skupiny myšlenkových forem", kterou označujeme jako "ego"...

Ten výklad potřebujeme všichni. A často. A připomínat...

* * *

Jsou to zatím jen takové črty, poznámky sepsané po shlédnutí filmu. Třeba k nim časem připojíme další. Ale nyní mne napadá ještě několik postřehů.

V tom filmu je krásná scéna s korábem mořeplavců, který připlouvá k americkým břehům (ještě americké nebyly) a indiáni je nevidí, protože nevidí, co to je loď, ani plachta a ani plavení po moři. Je to divné a mnozí si říkají, že to není možné - nevidět loď. Hm...

Na chalupě máme v kuchyni zvláštní nástroj. Ze silného světlého dřeva tvarem něco jako pingpongová páлка a prkénko na krájení, ale uvnitř plochy té divnosti je řada velkých kruhových otvorů. Kdo si toho povšimne, ten s ptá, co to je. Nevíme. Nikdo neví. Nemá to jméno a nemá to smysl. Mnohé ta nepojmenovatelnost a nezařaditelnost a tedy i neužitečnost předmětu dráždí. A přitom k jeho popisu jsem použil tolik známých pojmů, že si ten předmět možná i umíme představit. Ale nevíme, co si s ním počít. A pro někoho to je nástroj, který k něčemu používá. A až nám to jednou někdo ukáže, tak řekneme: "no to je přece jasný, to víme"... Tak to bývá obecně. A promítněme si toto třeba do abstraktního obrazu. Jak je těžké se naučit na něj hledět - abstraktně. A jak je těžké ho vytvořit. A kolik takových abstraktních obrazů denně mineme a vůbec je nevidíme, protože pro nás nejsou pojmenovatelné, uchopitelné...

* * *

V tom filmu jsou i mnohé příklady k počítačovým pojmům. Mluvíme-li o informacích, nabízí se to. Představme si počítač. Vložím do něj program, třeba hry, a na obrazovce se mi objeví třeba dva bojovníci - modrý a černý. A v rámci demonstračního kola se začnou mydlit (nehraji to, vymýšlím si). Modrý vyhraje. Pak si můžete zkusit jednoho řídit. A co je za tím vším? Něčí idea, vzešlá z mnoha jiných informací a realizovaná v podobě nějakého programu, který se nakonec v počítači uplatňuje jen jako řada jedniček a nul (naše počítače pracují v binárním kódu 0 1). Vše je jen 0 nebo 1, ne/ano. A tuto skutečnost si transformujeme do našeho světa a nahlížíme na něj čím dál tím více binárně - jsi dobrý nebo špatný, chci - nechci, smíš - nesmíš, vyhrál - prohrál, úspěch - neúspěch, ano - ne. Svět se nám více polarizuje. Na elektrofakultu jsem chodil v době, kdy byl ještě na katedře technické kybernetiky dosloužilý relátkový počítač - relé sepne = 1, rozepne = 0. A moudrý pan docent nám říkal,

že dvojková soustava je realizačně výhodná, ale že by pro obraz našeho světa byla výhodnější soustava trojková - ne, ano a nevím. A když se nad tím zamýšlím, napadá mne, že ke každé informaci (myšlenkové formě) můžeme zaujmout osobně svůj postoj ANO, NE nebo NEVÍM a ještě by zde měl být čtvrtý stav NEZAZNAMENAL JSEM (ten by za nás zapisoval někdo jiný, pochopitelně). Působí na nás spousta informací, ale my je filtrujeme, většinu tedy NEZAZNAMENÁME. Něco si vybereme jako své zvažované možnosti, ale pokud nejsme nuceni ihned volit, řekneme zatím NEVÍM a vyčkáváme. Pokud nejednáme my, za čas jedná někdo za nás a ten pak za nás rozhodne třeba NE, zatímco když zareagujeme včas, zvolíme třeba ANO. Nebo ve světě mobilních telefonů, kdy trvale vše sdělujeme, nás může napadnout třeba otázka: "přijde (kdosi) v osm"? - ano, ne, nevím, neřeším to... Takže trojková či spíše čtyřková soustava by byla reálnější. Ale tu čtyřkovou soustavu lze zakódovat pomocí soustavy dvojkové, takže je vše v pořádku. Jen si to ale patřičně uvědomit!

* * *

Pokud se zadíváme na věci takto z nadhledu, začneme si možná uvědomovat, jak jednoduchý je princip světa. A dávno už víme, že v jednoduchosti je síla. Ale můžeme to také začít chápat příliš stroze a začít nahlížet na svět jako na něco příliš prostého. Je to stejné, jako když se díváme na naši planetu na obrázku pořízeném z vesmíru. Je to krásně přehledné, půvabné. Za čas ale obrázek prostudujeme, podíváme se, jak úzký zelený pruh je kolem Nilu a jak je velká Sahara a tak a už tam moc dalšího nevidíme. Na obrázku z letadla vidíme město a domečky a postavičky a zaujme nás na dlouho, je tam mnoho pestrých detailů. Ale teprve když přistaneme na zem a staneme se jednou z postaviček a začneme si povídat s ostatními a jedné pomůžeme, na jinou se usmějeme, třetí třeba podrbeme na zádech (má to ráda) a čtvrtou mineme, ale poznáme ji už za týden, pak najednou je vše krásně pestré a s nekonečnou paletou možností. Ale důležité, tuze důležité je to, že jsme vše prvně viděli z obrovského nadhledu a že jsme viděli, jak maličké jsou všechny ty postavičky a že i my jsme jednou z nich...

A podobně to je s onou informací. Jednička nebo nula je tuze fádní, neživá záležitost, byť stavební kámen. Nekonečnost Vědomí z pohledu informací je fascinující a nekonečnost Boha z pohledu informací, prožitků a nejniternějších všeobjímajících "stavů" každého z nás, nás rozechvěje odezvou nejsilnějšího prožitku sounáležitosti, lásky, touhy, pokory, svobody, úcty, radosti, smysluplnosti - - - a v psaní dalšího výčtu nám zabrání slzy síly prožitku Boha, který v nás ony informace vyvolaly. To je tvůrčí život sám v nejčistší, nejvznešenější a nejkrásnější podobě...

M. Zámečník
(duben, 2006)